

Як вже зазначалось, що перехід від індустріального до інформаційного суспільства, вимагає від людини самовдосконалення та поновлення знань. А це означає, що ідея неперервної освіти або освіти протягом життя стала на сьогодні вельми актуальною не тільки в західному суспільстві, а й на Україні.

Основною ціллю створення безперервної освіти було сформульоване наступним чином: “Так як весь світ є школою для всього роду людського з початком буття і до самого кінця, так і все життя є школою для кожної людини від колиски до могили... людині в будь якому віці притаманно вчитися, причому у неї ціль навчання і є ціль в житті”[4].

Отже новітні технології, що закладені в освітні програми вищих навчальних закладів які надають освітні послуги людям з особливими потребами в контексті Болонської декларації, повинні базуватись не на вузькопрофесійній, прикладній підготовці фахівця, а формувати високоосвічену культурну людину, підготовці її до життя і праці в складному і швидкозмінному суспільстві. Неперервна освіта є не всеохоплююча освітня система, що лежить в основі всієї організації навчання, а головний системоутворюючий принцип, який складає основу розвитку кожного з елементів цієї системи, що напряду дотичить до отримання освітніх послуг неповносправними людьми.

Література

1. Технология социальной работы: Учеб. пособ. для ВУЗов/ Под ред. В.Зайнышева – М.: ВЛАДОС., 2000. – 240с.
2. Вища освіта в Україні і Болонський процес: Навч. посібник/ За ред. В.Г. Кременя. – Тернопіль: Вид-во ТДПУ., 2004.
3. Дубко В.О. Трагування новітніх технологій навчання на сучасному етапі та можливі методи їх управління// Актуальні методи навчання та виховання людей з особливими потребами: тези доповідей. – К. Університет “Україна”. 2003.
4. Всемирный доклад по образованию 2000// Право на образование: на пути образования для всех на протяжении всей жизни. – Изд-во ЮНЕСКО. – М. 2001. – 62с.
5. Герасіна Л.М. Вища школа: реформування в демократичному суспільстві/ Л.М. Герасіна, А.Д. Ятченко/ Навч. посібник – Х.: Акта, 1998. – 275с.
6. Городяненко В.П. Социология образования в зеркале историографического анализа// Методология, теория та практика соціологічного суспільства: збірник наукових праць. = Харків: Видавничий центр Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, 2001.

СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ ЧИННИКИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА ФОРМУВАННЯ МОВНИХ УПОДОБАНЬ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ

Андрушків Наталя Сергіївна

Національний університет “Львівська політехніка”
79013, вул. С. Бандери, 12, м. Львів, Україна

Розглянуто соціально-психологічні чинники, що впливають на формування мовних уподобань учнів старших класів. Важливу роль у формуванні мовних уподобань відіграє соціально-комунікативна культура учнів. Розглянуто вплив виховної діяльності вчителів у становленні соціально-комунікативної культури учнів старших класів.

Мова - така ж давня, як і свідомість, писав Карл Маркс, підкреслюючи цим органічну єдність свідомості людини та її мови.

Людина може володіти кількома мовами (багатомовність), залежно від її здібностей, нахилів і прагнень, але найкраще, найдосконаліше людина має володіти, звичайно, рідною мовою [4, с.90].

Проблема виховання соціально-комунікативної культури учнів загальноосвітньої школи набуває особливої актуальності в умовах розбудови системи національної освіти України, впровадження інноваційних технологій виховання. Провідне значення у цих процесах надається розвитку здатності школярів активно впливати на оточуючий світ і максимально широко реалізувати природний потенціал щодо власного соціально-культурного зростання, формування комунікативних умінь, де виховна діяльність відображає соціальну закономірність і нерозривно пов'язана з усіма сторонами життя суспільства [3,с.20].

Особливий етап соціально-комунікативного розвитку особистості починається з її приходом у школу. Провідною діяльністю в цей період виступає навчальна діяльність. Для успішного соціального розвитку важливо, щоб дитина змогла досягти успіху в будь-якій діяльності.

Особливості психічного розвитку в ранній юності багато в чому пов'язані зі специфікою соціальної ситуації розвитку, сутність якої полягає в тому, що суспільство ставить перед молодими людьми життєво важливе завдання здійснити професійне самовизначення. Головним новоутворенням ранньої юності є готовність до особистісного і життєвого самовизначення.

Важливою умовою соціального розвитку є побудова педагогічного процесу відповідно до провідної діяльності, оскільки відомо, що саме в ній відбуваються найбільш значущі зміни особистості. Разом з тим, сучасна шкільна практика враховує цей принцип лише у молодшому шкільному віці. Процес спілкування з учнями будується так, ніби у підлітковому та ранньому юнацькому віці навчальна діяльність залишається провідною. І як наслідок – впливи вчителів, вихователів весь час ідуть "мимо" особистості учня, у зв'язку з чим втрачається значний потенціал дійсно керованого розвитку особистості [2,с.10].

На сучасному етапі розвитку психології дослідження білінгвізму (двомовність) зосереджується в основному навколо загальнотеоретичних концепцій, що розробляються в межах діяльнісного і когнітивного підходів. Із позицій діяльнісного підходу проблематика двомовності розглядається у вимірі функціонування мовленнєвої діяльності активного суб'єкта пізнання, постійно залученого до взаємодії з фізичним та соціальним світом. Із погляду когнітивного підходу двомовність вивчається у контексті репрезентації знань людини, яка відображає особливості її індивідуальної картини світу [5,с.53].

Аналіз психічних особливостей породження мовленнєвої діяльності у контексті продуктивного білінгвізму дає змогу зробити такі теоретичні узагальнення:

Будь-яке мовлення та мовленнєві акти як його складові частини стимулюються мотивами діяльності суб'єкта, формуючи готовність до породження мовлення у конкретній ситуації. Мотиви визначаються не лише межами ситуаційного контексту, а й цілісною предметно-практичною діяльністю у фізичному і соціальному світі людини як активного суб'єкта життєздійснення.

Основою, концептуальною базою оволодіння мовою та породження мовлення є уявлення і знання людини про навколишню діяльність, які зумовлюють особливості розуміння світу та визначаються внутрішньою будовою особистості [1,с.72].

Література

1. Белянин В. И. Психолінгвістика. М.: Флінта. 2008. — С. 69-85.
2. Гордєєва А.Й. Як створювати ситуації міжкультурного спілкування
3. на уроці англійської мови // Іноземні мови. – 2008. – №2. – С. 8 – 11.
4. Денисенко М.В. Формування в учнів старшої школи полікультурної комунікативної компетенції в читанні на матеріалі англійських культурно-країнознавчих текстів // Іноземні мови. – 2007. – №2. – С. 16 – 22.
5. Засєкіна Л. В., Засєкін С. В. Вступ до психолінгвістики. — Острого: Вид-во Нац. ун-ту "Острозька академія". 2002. — С. 87-92.
6. Саплін Ю. Ю. Фактори вибору мови спілкування в умовах близькоспорідненого білінгвізму // Мовознавство, 1988, № 4, с. 50–55.

ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ОСВІТНЬОГО МОНІТОРИНГУ

Анненкова Ірина Петрівна

Одеський національний університет імені І.І.Мечникова
65000, вул. Дворянська 2, м. Одеса, Україна

Визначено два основних підходи до визначення сутності освітнього моніторингу: моніторинг як спостереження за певним процесом; моніторинг як система. Визначено поняття моніторингу якості освіти у ВНЗ.

Вивчення досліджень моніторингу в галузі освіти засвідчило, що в означеній галузі ще існує ціла низка невирішених проблем як методологічного, так і прикладного характеру. Сьогодні не існує спільної думки з такого фундаментального питання як визначення поняття «моніторинг».

Одне з найбільш всебічних досліджень освітнього моніторингу виконано О.М. Майоровим. В його роботі [1] розглянуті історія становлення моніторингу, побудована розгорнута класифікація видів моніторингу за різними ознаками, сформульовані вимоги до інформації зворотного зв'язку, надається огляд різних таксономій, що є підґрунтям для побудови систем моніторингу, визначені його функції, дано загальне визначення поняття «моніторинг в освіті». Моніторинг в освіті як предмет наукового дослідження у працях українських вчених розглядався переважно з позицій педагогічних наук як засіб удосконалення навчально-виховного процесу (О. Байназарова, О. Локшина, О. Ляшенко, О. Овчарук та ін.). У межах науки державного управління моніторинг якості освіти на національному та регіональному рівнях досліджувався в працях Л. Гриневич, Т. Лукіної, В. Луначека та ін. Ретроспективний аналіз та сучасний стан проведення моніторингу представлено в дослідженнях О. Локшиної.

Аналіз та систематизація результатів досліджень з проблеми освітнього моніторингу дозволяє виокремити два основних підходи до визначення поняття «моніторинг». Представники першого підходу розглядають освітній моніторинг як спостереження за певним процесом в освіті